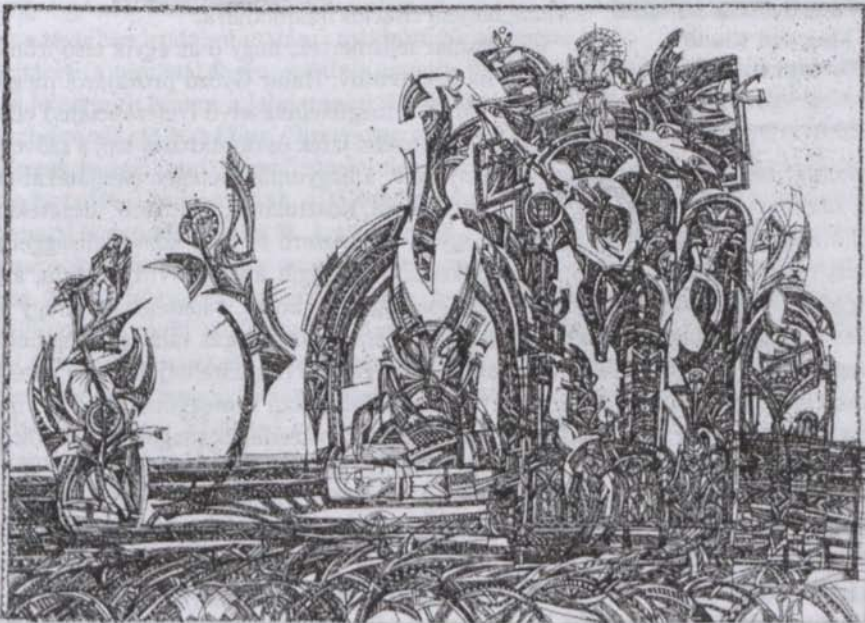

ténetek jelzik, hanem az el nem készült művek tervei is. Hogy Esti Kornél regényhőssé és egy színdarab szereplőjévé is vált volna, azt tudjuk a *Mostoha* kiadott regény- és színdarabtöredékeiből és jegyzeteiből, a nagyepikai (és drámai) forma mellett azonban Kosztolányi az 1933–1934-es évekből ránk maradt és kiadott feljegyzései is számos Esti Kornél-novella ötletét őrizték meg. A megírt és megjelent novellák – pl. *A csók* (EK III.), *Az utolsó fölolvadás* (TSZ 17.), *A világ vége* (TSZ 7.), *Aranyeső* (EK VI.), *Ezerkilencszázharminchárom* (későbbi változata: *Barkochba* – TSZ 16.) mellett, több ki nem dolgozott Esti Kornél-novella ötletét is ismerjük. Ilyen például az *Esti és a kínzás*, az *Estinek fia születik*, *Esti morfinista* (ezt kétszer is lejegyezte), az *Esti és a humor és a látszat halál*, a *Kismariska*, az „Esti és Eyne báró” vagy az „Esti és Havas esete”.²¹ Talán később ezekből is kialakult volna egy ciklus, s talán egy kötet. Bár Kosztolányi a cikluscím megváltozásával, az „utolsó kalandjai” jelzőjének elhagyásával mintha nyitottabbá tenné a *Tengerszem* ciklusát, a főhős halálával záródó *Az utolsó fölolvadás* után nem lehetett érdemben folytatni a történetet, s miképpen a Kosztolányi-életmű éppen a *Tengerszemmel*, úgy Esti Kornél élete ezzel a novellával teljesedett lezárt, kerek egészé.

²¹ Kosztolányi Dezső: *Napló. 1933–1934*. Bp., 1985.